

ס בית יוסף.

שנותנין על הצואר במלכות ארץ ישראל, שנקרא בערכי ש"ד, וכן בוק"א שהיו נותנין בספרד על כתפיהם, (י"ד פטורים: יב. מלבושים שבמצרים הנקראים גותא"ש וכן מינטיג"י ודואלמגי"ש וקאפטאני"ש ופדיני"ש שבתוגרמה, (י"ה) אף על פי שיש להם ארבע כנפים, פטורים. (הגה והוא הדין מלבושים של גלילות בני אשכנז וספרד, (י"ז) * הואיל ואין כנפיהם עשויין שיהיו (י"ז) שנים לפניהם (י"ח) ושנים לאחריהם מכנים זו כנגד זו, פטורים). (בית יוסף לפי סבות מהר"ם):

יא דיני חוטי הציצית, וכו' ט"ו סעיפים:

א. (א) החוטין צריך שיהיו (ב) טוויין לשמן (הגה) ניש מתמירין אפלו לנפצן לשמן, והמנהג (ג) להקל בנפוצין (מרדכי ואגודה סימן כג), (ד) * שיאמר (ח) בתחלת

שערי תשובה

ס שנים לפניהם. עין באר היטב. ומה שקבע שבתשובה בית יעקב לא קבע, פן, נראה שלא נראה בגוף התשובה, רק מה שהעתיק בלקט הקמח שקבע, יותר טוב להתקור שמי ציצית לאתרוי על ידי שפוצין כו'. ואמנם נראה שנים הוא לא נראה בגוף הספר, רק במסתחות שם, כי הוא מעתיק בלשון המסתחות ממש, והמנהג אותו שנגזר וקבר שמה שקבע בהתחלת התשובה, יש נהגין כו' שמתחלה משימין כל הציצית לפניו ואחר כך נורכין העד הקודם של השלית כו', ואז הוא צריך שמי שלא יהיו נגזרין על גבי קרקע, הוא מסתור גם כן, ונשפט מנגד ענין מה שקבע, אכן נהגין בזה בשאלה צריך שמי (הנהגה) כמו שקבע הש"י שמתחלה בידים את רחב השלית, ונשפט נראה, משום דאז מיד בשעת הרכה מתקור שמי ציצית לפניו, והחשש שהיו נגזרין כו' הוא יותר ויהי פלם לפניו על פי הסוד, אם קבלה הוא נקבל, אף לא ראיתי נהגין פן:

ס טוויין לשמן. עין באר היטב. וצין שם בסימן חס שדעת הש"י שאף על פי שהשקן אינו בן שלש עשרה רק שהוא בן דעת להבין מה שזה אומר לו שיעשה באשר צוה

באור הלכה

משעושים שום עבודת משא, לקח בהם את הדיים, ולצרוז בהם מעות, ולהביא בהם פרות, ולקח חזקה וכו', אף על פי שנהגין בהם בחמה מפני חממה ובגשמים מפני הגשמים, פיון שהבאתם אינה לך לא תשיבה ולא קרינן אשר תכסה בה. ולזה הטעם האחרון משמע שהסכימו הפגן אברהם ודגור"א שהעתיקוהו בבאורם. הלפי זה נראה, במקומינו שהתפשט מתדש גם בן העלולות כמין חתיכה גדולה של אמה ויותר על חתכפים, ואין בזה שום טעם מאלה הטעמים כפי שדעו לנו שחוב בציצית. אף לטעמים אחרים שהביא בבית יוסף, דאפשר דדוקא דרך לכישה ולא העלאה, או משום דאינו רק לכבוד ולא מפני חקר ודחם, אפשר דיש להקל, אף הרבה חולקים על אלו הטעמים, כמבאר בבית יוסף ובדרכי משה, על פן ירא שמים יעשה קרן אחת עגלה: **יב** * הואיל ואין כנפיהם עשויין וכו'. עין במשנה ברוך מה שהתקנו את הדרי הדרכי משה. וכתב הדרי מגדים, אם פן פטורדא"ק שעושים חתוך לפניו לגמרי ומצד שמאל חתוך גם פן, לדעת הדרכי משה אין זה חוב בציצית ולפטר לגמרי משום זה אין נכון, דמה שאנו צריכין שיהיו שמי הציצית לפנייהם ויחזיקם לאתריהם אינו מעקר חלקה, רק למצוה בעלמא, לכן כדי שיתחבב בציצית נראה לעשות שמי כנפות מימין ושמי משמאל ורובו יהיה פחות רב הנראה לעינים, דאם לא פן יש מראית עין בברכה וציצית: **א** * שיאמר בתחלת הסוטה. עין במשנה ברוך הטעם, משום דכל העושה וכו'. וכל שכן אם לאמר שכל הסוטה שישטח יהיה לשם ציצית,

ושארי אחרונים. ובפרט בלמינו, באותן הפגדים שנהגו מתדש לעשותן פחות מאתריהם ונראה הפגד הנקרא קאפטא"ע, ומצוי הוא כמה פעמים שרבו פתוה, ולפי דברי הדרכי משה תיב הוא בציצית, שהרי שמי כנפות שלאחריו מכותות כנגד שמי כנפות שלפניו, על פן הרוצה לפטר עצמו, מתחב לעשות שם על כל פנים קרן אחת מאותן ארבע כנפות עגלה ותפטר מן הציצית, וכדלעיל בסעיף ט, ועין שם בבאור הלכה. ויותר טוב שיעגל עוד שמי קרנות כדי שתשאר רק בת שלש, כי עתה היא בת ששה: (י"ז) ושנים לאתריהם. מזה הלשון (י"ז) נמשך שגגה לאיזה אנשים, שמקפלין חלק אחד מהשלית מאד עד שנעשה דק ואין מכסה כלל רק הצואר, וכונתם שיהיה שמי ציצית לאתריהם ממש על כתפיהם, ואין זה מן המבחר, דאם פן אין כאן כסוי גוף אלא כסוי ראש, ויותר טוב כמנהג התוגרמים, שהיה מספקת בתצי השלית באופן שמעני הצדדין יהיה אחד מהציצית לפניו וחלק לאתרוי. דצדדין דלפניו ולאחריו נמי מקרי לפניו ולאחריו, ולכן די בהפסקת תד: **א** (א) החוטין. לשון הרמב"ם, המוצא חוטי ציצית בשוק, אפלו פסוקים ושזורים, פסולים, דפטר אנוש לעשות חוטין כעין ציצית, ואם פן שמה לא נעשה לשם ציצית. והמגיד משנה תולק, וגם בכסף משנה כתב דהרמב"ם בתשובה תור בו אתר כה, עד כאן לשון הפגן אברהם. והג"א בבאוריו בסימן שא כתב, דהדין הוא עם הרמב"ם כמו שקבע בראשונה, עין שם: (ב) טוויין לשמן. והוא (א) דבר תורה, דכתוב גדלים תעשה לה, לשם חובק: (ג) להקל בנפוצין. דמה דכתב תעשה לה, הנהגה משינה ואילך, שאז היא עקר עשיית הגדלים. ועין בפרשה בשם מהר"ל מפראג שפסקים דלכתחלה יש להתמיר לפניו לשמה: (ד) שיאמר. בפרוש, (א) לא במתשבה בעלמא, ואפלו בדיעבד צריך עיון אי מהני מתשבה. ועין בסימן לב סעיף ט ויש ובתדושי ר' עקיבא איגר שם: (ה) בתחלת. ודי בזה (א) אפלו לוימא אתרא, דסתמא תו לשמה קאי, דכל העושה, על דעת ראשונה עושה,

שער הציצין

יב (א) ש"י ולבושי שדר: **א** (ב) פרי מגדים: (ג) פרי מגדים ותנ"א: (ד) פרי מגדים וכן משמע בשפת צא ע"א. עין שם:

הרמב"ם, ג. צאור, ג. גלילות קטיל.

לוח עמוד הידוע: יום ה ט מיון תשסב < יום ו כג אייר תשסד < שב"כ כט ניסן תשעב < יום א ו ניסן תשעו < יום ב יא אדר ב תשסב